

deraf ere de for Størstedelen henvisste til deres Lønning. En Skibslæge kan saaledes som Forholdene nu ere, efter en Sandsynlighedsberegning ikke gjøre Regning paa at forfremmes før i en meget høi Alder. Der er kun een af dem, der nu er i Kadrene, som kan vente at blive Overlæge og det først, naar han er 60 Aar, og den højeste Løn, han indtil da kan naae, er 2000 Kr. Naar man nu ser hen til det Ansvar, der paahviler en saadan Skibslæge, vil man forstaa hvilket Misforhold, der er mellem hans Stilling, hans Løn og hans Udsigter. Skibslægen har ikke alene Ansvaret for hele Besætningens, for Officerernes og Chefens Velbefindende i Fredstid, men i Krigstid har han Ansvaret for de meget alvorlige Operationer, der ofte fremtaldes af Studsaarene. Han staar ganske alene, da hans Underlæger ere unge, ubante Folk, som indtaldes i sidste Dieblif. Han har i alvorlige Tilfælde ingen Specialist at konferere med, ingen Kammerat at forhandle med. Han skal afgjøre i kritiske Tilfælde Alt paa eget Ansvar, og naar han er saa meget til Søs, som Lægerne paa Grund af deres ringe Antal nu ere, affjæres han fra at uddanne sig i sit Fag, i at følge med i sin Videnskab, og han har næppe i Land nogen Veilighed til, ved at frekventere Hospitaller eller Vignete, at erhverve sig nogen fylbig Dvelse. Altsaa, Marinen er daarlig tjent med Skibslæger, der farer altskønt meget, og Skibslægerne selv ere daarlig tjente med at fare for meget, da de derved tabe Veiligheden til at uddanne sig. De ere altsaa over hovedet uheldigt stillede. Men særlig uheldigt stillede ere de med Hensyn til Forfremmelsesforholdene, idet, som jeg paaviste, kun en Enkelt af de nuværende kan vente at blive forfremmet til Overlæge, og det endda først i en Alder af 60 Aar. Man maa derhos erindre, at der en Gang imellem har været en saadan Mangel paa Læger, at man har maattet lade sig nøie med en studiosus medicinarum — en Mand, der ikke havde taget sin medicinske Aitestats — til Skibslæge i et mindre Skib. Jeg maa derfor meget varmt anbefale dette Forslag. Det gjælder noget saa alvorligt som en hel Besætnings Velvære eller reittere Sundhed. Det Hygieiniske spiller her stærkt ind; endsskjønt vi ikke gjøre mange Togter til Troperne, er det dog en meget væsentlig Sag, at have en nogenlunde moden Læge om Bord, naar en Fæderepidemi melder sig, og det er et meget alvorligt Ansvar, man paatager sig ved ikke at gjøre Lægeforpset saa fuldigt, at man kan betro det en hel Besætnings Liv i Fredstid og Lemmer i Krigstid. — Det vil fremgaa af, hvad jeg her

har tilladt mig at udtale, at jeg i Et og Alt kan tiltræde Forslaget, ja, hvad mere er, paa det varmeste anbefale det til Thingets Velbillie.

Jeg kunde ønske hermed at standse, men maa dog tillade mig endnu et Dieblif at lægge Beslag paa de Herres Opmærksomhed, idet denne Lov, der vedrører Officerernes Antal, vilkaarligt drager Tanken hen paa et Spørgsmaal, som ofte har paatrængt sig ikke alene mig, men vistnok adskillige Andre. Det er Spørgsmaalet om Kommandoforholdene paa Søforterne. Jeg haaber, at den høitæredede Formand vil tillade mig at omtale dette, da det griber saa stærkt ind i Kadrenes Størrelse, og derfor maa siges at være et Spørgsmaal, der er beslægtet med det her foreliggende. I tidligere Tid vare Søforterne under Søofficerernes Kommando, og det var Søværnets Indkaldte, der dannede Besætningen. Man fræveg senere denne Ordning; de kom under Artilleriets Kommando, og det have de været i en Række af Aar. Forholdene have imidlertid ubvilket sig ogsaa her paa en saadan Maade, at det for mig staar som overordentlig tvivlsomt, om det vil være rigtigt fremdeles at lade Søforterne være under Andres Kommando end Flaadens. Sagen er nemlig den, at Torpedovæsenet ifølge sin eiendommelige Natur nærmest virker ved at gjøre Udfald saa vidt muligt fra fremskudte og tillige dækkede Stillinger. Der er ikke Tvivl om, at Torpedobaadene i Krigstid ikke ville opholde sig inde paa Værftet, men ligge ude ved Forterne. Flaadens Udvikling har jo været saare ringe i de senere Aar, trods alle de Meddelelser, man faar snart fra een, snart fra en anden Side om, at vore Modstandere først og fremmest ville lægge Vægten paa Flaaden, trods alle disse Fortællinger, man hører rundt om fra, at Flaaden er Vestres Værn, har Vestre ingenfinde raft os saa meget som en Villesinger til Flaadens Udvikling, og tallet være vore Modstandere i Vestre er Flaaden nu saa ringe og saa svag, at der ikke kan være Tale om, at den under en udbrydende Krig — især saalænge Kjøbenhavns Befæstning ikke er meget fyldestgjørende — vil kunne operere andre Steder end i Sundet. Sundet vil altsaa være Flaadens Operationssted; Flaaden vil være i daglig Samvirken med Forterne og Torpedobaadene, Flaadens Hjelpevaaben, ville have Forterne til deres Beskyttelse og til deres Udfaldspunkt. Det passive Minevæsen, de sporadiske Møner, der høre til det, ville ogsaa for en stor Del støtte sig til Forterne, og der vil kræves en nøie Samvirken med Flaadens Skibe, baade de ældre